

KATEE ROBERT

ZEUL DORINȚEI

SERIA PĂCATELE ZEILOR #2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

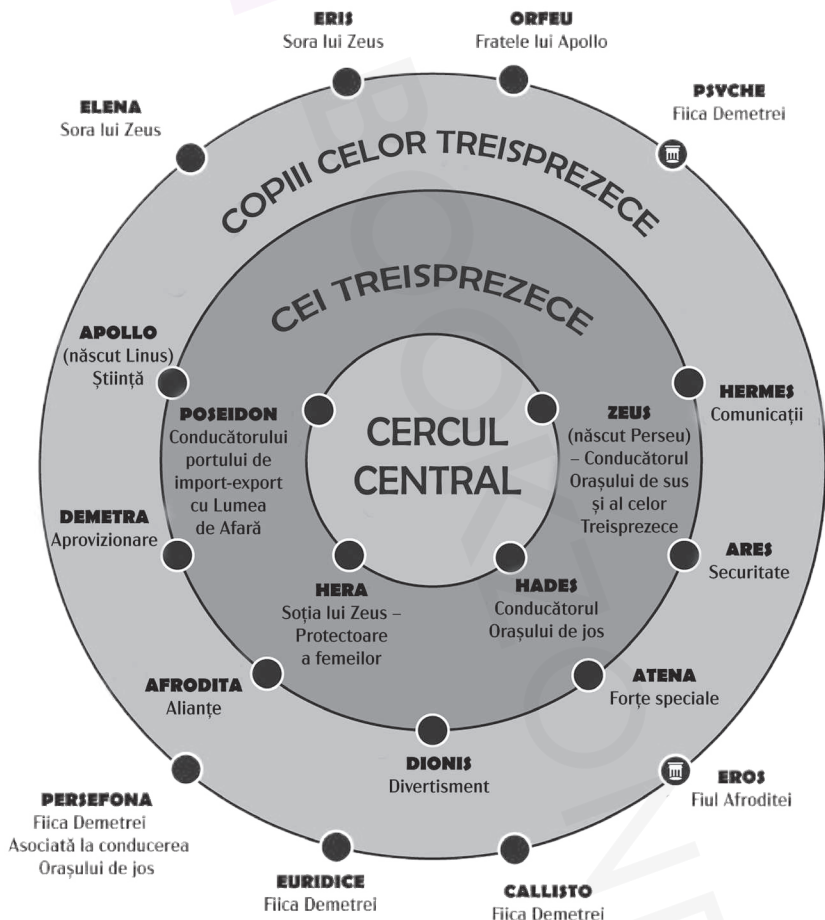

*Pentru Jenny. Este o plăcere să împart
același ID cu tine!*

BOOKZONE

Famiiliile care conduc

Olimpul

PSYCHE

1

Altă noapte, altă petrecere la care mi-aș dori din tot sufletul să nu particip.

Încerc să nu strâng prea tare în mână paharul cu băutura greșos de dulce, pe măsură ce rătăcesc prin încăpere. Atâta timp cât continui să mă mișc, n-o să poată să mă detecteze mama. Ai crede că evenimentele din ultimele săptămâni ar fi suficiente să-i taie elanul ambițiilor, dar dacă Demetra nu e perseverența în persoană, atunci nu știu cine e. Și-a măritat cu succes una dintre fiice – da, își asumă meritele pentru căsătoria Persefonei cu Hades –, iar acum și-a întors atenția asupra mea.

Aș prefera să-mi rod un picior decât să mă mărit cu vreun om de aici. Fiecare dintre ei e apropiat de un membru al celor Treisprezece care conduc Olimpul: Zeus, Poseidon, Demetra, Atena, Ares, Hefaistos, Dionis, Hermes, Artemis, Apollo și Afrodita. Singurii care lipsesc sunt Hades și Hera – Hades fiindcă are un titlu moștenit și nici măcar Zeus nu poate să-i ordone să se prezinte la evenimentele acestea, și Hera fiindcă actualul nostru Zeus este necăsătorit, ceea ce înseamnă că titlul de Hera e neocupat.

Dar nu va rămâne așa multă vreme.

Pentru o sală atât de mare, e pur și simplu claustrofobică. Nici măcar ferestrele uriașe care se deschid către

Olimp nu pot combate căldura emanată de atâtea corpuri. Sunt tentată să ies și să îngheț puțin, doar ca să iau niște aer curat, dar o să fiu blocată acolo dacă se hotărăște să vină cineva și să sporovăiască cu mine. Măcar la petrecerea principală pot să continui să mă mișc.

În seara aceasta, nu are loc *oficial* un târg de nunți, dar nu ți-ai da seama, dacă ai vedea-o pe Afrodita cum etalează fată după fată prin fața noului nostru Zeus care stă tolănit pe tronul tatălui său. E un jilț mare, auriu și de prost gust. Poate că a fost bun pentru tatăl său, dar fiului nu i se potrivește câtuși de puțin. Nu sunt eu în măsură să judec, dar îi lipsesc carisma și aerul impunător ale lui Zeus. Dacă nu are grijă, piranha din Olimp o să-l mănânce de viu.

— Zeus, cântă Afrodita pe un ton pițigăiat.

S-a fâțâit până la tron și înapoi de atâtea ori, încât am reținut în detaliu rochia de un roșu aprins, care îi îmbrățișează silueta zveltă și contrastează cu pielea ei palidă și părul blond. De data aceasta, târăște în urma ei un tip alb, tânăr, cu părul negru. Nu îl recunosc la prima vedere, ceea ce înseamnă că e un prieten ori un văr îndepărtat, sau are favoarea dubioasă de a fi unul dintre preferații Afroditei pentru moment. În timp ce traversează mulțimea, rânjește la Zeus.

— *Trebuie* să faci cunoștință cu Ganymede.

— Psyche.

Aproape că îmi sare paharul din mână când apare mama în spatele meu. Îmi folosesc toată forța de autocontrol ca să-mi întipăresc un zâmbet pasiv de față.

— Bună, mamă.

— Mă eviți.

— Bineînțeles că nu.

Bineînțeles că asta fac.

— M-am dus să-mi iau ceva de băut, spun eu, ridicând paharul ca să-i dovedesc.

Mama mijeste ochii la mine. Spre deosebire de Afrodita, care pare hotărâtă să se agațe de orice fărâmă de tinerețe pe care o mai are, mama și-a permis să îmbătrânească grațios. Arată exact ca ceea ce este – o femeie albă, trecută de 50 de ani, cu părul negru și un stil impecabil. Se învâluie în putere așa cum se acoperă alții cu bijuterii. Când se uită oamenii la Demetra, se simt instantaneu liniștiți, fiindcă emană o aură care promite că va avea grijă de tot.

Așa și-a câștigat titlul, până la urmă.

Când a venit vremea să-mi făuresc propria imagine publică, am luat-o drept inspirație, chiar dacă eu m-am îndreptat într-o direcție diferită. Experiența personală m-a învățat că e mai bine să te amesteci în mulțime decât să ieși în evidență și să te transformi într-o țintă.

— Psyche, spune mama, luându-mă de braț și întorcându-se cu tot cu mine spre tronul lui Zeus. O să-ți fac cunoștință cu Zeus.

— L-am cunoscut deja.

Chiar de mai multe ori. Prima oară ne-am văzut acum zece ani, când a preluat mama rolul de Demetra, și mergem la aceleași petreceri încă de atunci. Până acum câteva luni, el încă era Perseu, moștenitorul titlului de Zeus. Din câte îmi dau seama, nu e nici pe departe prădătorul care era tatăl lui, dar asta nu înseamnă că nu e deloc un prădător. A crescut în cuibul strălucitor de vipere care e orașul de sus. Nu supraviețuiești atât de mult dacă nu ești măcar în parte monstru.

Mama mă strânge mai tare de braț și coboară vocea.

— Ei bine, o să mai faceți cunoștință o dată. Așa cum se cuvine. În seara asta.

Ne uităm la Zeus cum abia dacă îi aruncă o privire lui Ganymede.

- Nu pare interesat să cunoască pe nimeni.
- Asta fiindcă încă nu te-a cunoscut *pe tine*.

Pufnesc pe nas. Nu pot să mă abțin. Îmi cunosc punctele tari. Sunt drăguță, dar nu am frumusețea frapantă a surorilor mele. Adevărata mea putere se află în creierul meu, dar mă îndoiesc sincer că Zeus ar aprecia *asta*.

Ca să nu mai menționez faptul că nu am nicio intenție să devin Hera.

Dar nu prea contează ce vreau *eu*, nu-i așa? Mama are planuri peste planuri și eu sunt cea mai bună candidată dintre fiicele ei care au rămas celibatate. Oricât de mult m-aș frământa în interior, bănuiesc că există lucruri mai rele pe lume decât să devii unul dintre cei Treisprezece. Ca Hera, singurul pericol pe care ar trebui să îl înfrunt ar fi Zeus. Măcar *acest* Zeus nu are reputația de a le face rău partenerelor lui de viață.

Reușesc să zâmbesc, pe măsură ce mama mă ghidează prin mulțime, către tronul Țipător și bărbatul care îl ocupă. Suntem la câțiva pași în spatele Afroditei și al lui Ganymede, când ne zărește Zeus. Nu zâmbește, dar ochii albaștri îi scânteiază de interes și face un semn din deget către Afrodita.

- Ajunge.
- Ce greșeală!

Afrodita se întoarce către noi. Trece cu privirea peste mine, considerând că nu merit atenția ei, înainte să se întoarcă spre mama. Rivala ei, deși termenul e prea trivial pentru ura pe care o nutresc femeile acestea una față de cealaltă.

— Demetra, draga mea, *cu siguranță* nu crezi că fiica *aceasta* ar fi o candidată bună pentru căsătorie,

spune Afrodita, uitându-se ostentativ la corpul meu. Fără supărare, Psyche, dar nu ești chiar genul care să devină Hera. Pur și simplu... nu te-ai potrivi în peisaj. Sunt sigură că înțelegi.

Zâmbește grețos de dulce acum și nu se străduiește să ascundă otrava din cuvintele ei.

— Dacă vrei, pot să-ți trimit planul de sănătate pe care îl recomand tuturor aspiranților la căsătorie atunci când încerc să le găsesc perechea potrivită.

Wow, nici măcar nu încearcă să fie subtilă. Minunat.

Nu apuc să-i răspund, fiindcă mama mă strânge și mai tare de braț, zâmbindu-i fermecător celeilalte femei.

— Afrodita, *scumpo*, ești de mult timp pe aici, așadar sunt sigură că înțelegi o aluzie. Zeus ți-a făcut semn să pleci. Știu că respingerea doare, dar e important să ții bărbia sus, spune mama, aplecându-se în față și coborând vocea. Poți să te duci să lucrezi la o nouă căsnicie pentru Ares. E o sarcină mai ușoară, sunt sigură că te-ai descurca.

Având în vedere că Ares are peste 80 de ani și practic bate la porțile lumii de dedesubt, nu e de mirare că Afrodita aruncă săgeți din ochi spre mama.

— De fapt...

— Despre ce vorbim?

Întrebarea vine din partea unei femei albe, înalte, brunete, care pășește între Afrodita și Demetra, cu o încredere pe care nu o poate avea decât o membră a familiei Kasios. E Eris Kasios, fiica ultimului Zeus și sora actualului Zeus. Se clatină puțin pe picioare, de parcă a băut puțin cam mult, dar inteligența ageră din ochii ei nu e afectată de alcool. Deci se preface.

Atât Afrodita, cât și mama se îndreaptă de spate, și văd exact clipa când se hotărăsc că este în interesul lor să fie politicoase. Afrodita zâmbește.

— Eris, arăți uimitor astă-seară, ca întotdeauna.

E adevărat. Eris e îmbrăcată în negru, ca de obicei – o rochie lungă, cu un decolteu adânc în V, care ajunge aproape până la buric, și o crăpătură pe o parte, care îi dezvelește piciorul la fiecare pas. Părul negru cade în jurul ei în valuri care par foarte naturale, ceea ce indică exact cât timp a petrecut să și le facă.

Eris rânjește la ea, iar buzele subțiri și stacojii i se curbează într-un fel care îmi face părul de pe ceafă să se ridice.

– Afrodita. Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

Se întoarce spre mine și paharul ei se înclină, împrôșcând lichid verde care miroase a lemn dulce pe rochia roșie a Afroditei și pe cea verde a mamei. Ambele femei scot niște țipete scurte și se dau înapoi.

– Ups.

Eris își duce o mână la piept, cu o expresie extrem de sinceră.

– Zeilor, îmi pare tare rău. Cred că am băut prea mult.

Se clatină puțin pe picioare, iar mama se avântă și o apucă de cot, aproape lovindu-se de Afrodita care încearcă să facă același lucru.

Nimeni nu vrea ca sora lui Zeus să se prăbușească în toiul unei petreceri și să provoace o scenă, făcându-l de răs pe fratele ei și încheind astfel festivitățile din seara aceasta.

Sunt atât de ocupate să se asigure că poate să stea în picioare, încât niciuna dintre ele nu observă când se uită la mine și... îmi face cu ochiul. Mă holbez lung la ea, iar Eris îmi face un semn din bărbie, sugerându-mi să plec, cât încă pot.

Ce se întâmplă?

Nu mai zăbovesc pe acolo să aflu. Mai ales acum, că Afrodita îndreaptă deja săgețile acelea otrăvite pe care le

numește cuvinte în direcția mamei, iar Demetra se pregătește să îi facă față. Când încep așa, pot să continue ore în sir, atacându-se și împungându-se încontinuu.

Mă uit la Zeus, dar el s-a întors deja și vorbește în șoaptă cu Atena. Ce să fac? Chiar dacă mama părea foarte hotărâtă să îmi facă cunoștință cu Zeus în seara asta, se pare că nu e momentul potrivit.

Sau poate caut eu un motiv să fug de aici.

Nu stau să-mi mai fac griji pentru mama. Se descurcă ea cu Afrodita. Face asta de mulți ani.

— Scuzați-mă, murmur eu. Trebuie să merg la baie.

Nimeni nu mă bagă în seamă, ceea ce, sinceră să fiu, e perfect.

Deja mă pun în mișcare, mă strecor prin mulțimea de fracuri și rochii spectaculoase, într-un curcubeu de culori. Diamante și bijuterii neprețuite sclipesc sub luminile împrăștiate prin toată încăperea, și jur că simt ochii portretelor aliniate pe pereți urmărindu-mă pe măsură ce mă deplasez. Până acum o lună, erau doar unsprezece – și o ramă păstrată goală pentru următoarea Hera – fiecare înfățișând unul dintre cei Treisprezece. De parcă mai era nevoie să i se aducă aminte cuiva cine conduce orașul ăsta.

În seara aceasta, în sfârșit, sunt toți treisprezece aici.

A fost adăugat și Hades în grup, iar portretul lui întunecat contrastează evident cu nuanțele deschise ale celorlalți doisprezece. Se uită încruntat la încăperea, la fel cum se uită la oameni atunci când alege să vină personal. Mi-aș dori să fie aici în seara asta, fiindcă ar însemna că ar fi aici și Persefona. Era mult mai ușor să tolerez petrecerile astea când era ea alături de mine. Acum că a plecat și conduce orașul de jos la brațul lui Hades, a devenit extrem de plictisitor să mă aflu în Turnul Dodona.

O să fie cu atât mai rău, dacă o să fiu Hera.

Mi-am alungat gândul acesta din minte. Nu are rost să îmi fac griji pentru asta, până nu aflu ce planuri

are mama și cât de receptiv e Zeus la ele. Îi zăresc într-un colț pe Hermes, Dionis și Elena Kasios în jurul unei mese înalte. Par să joace ceva legat de băutură. Măcar *ei* se bucură de petrecere. Nu au nimic de pierdut în locul acesta, se mișcă prin jocurile de putere și amenințările atent voalate ca rechinii prin apă.

Pot să mă prefac și eu – chiar mă pricep să mă prefac –, dar nu o fac din instinct, așa cum fac oamenii de genul lor.

Fără să încetinesc, împing ușa și ies în hol, unde e mai multă liniște. E trecut de orele de program și ne aflăm în vârful turnului, așa că e pustiu. Ce bine! Trec în grabă pe lângă ușile aflate la distanță egală una de alta, cu draperiile lor din tavan până la podea, care le încadrează. Mă înspăimântă, mai ales noaptea. Nu reușesc să scap de senzația că se ascunde cineva acolo și așteaptă să trec. Trebuie să păstrez privirea înainte, deși un foșnet din spatele meu mă face să vreau să o iau la fugă. Dar știu că e doar ecoul pașilor mei, care îmi dă impresia că sunt urmărită.

Nu pot să fug de mine însămi.

Nu pot să fug de *niciunul* dintre pericolele care mă așteaptă în sala principală.

Stau o vreme în baie, sprijinindu-mă cu mâinile de chiuvetă și respirând adânc. Mi-ar face bine să îmi dau cu niște apă rece pe față, dar nu aș putea să îmi mai refac machiajul, iar dacă m-aș întoarce acolo chiar și cu un fir de păr deranjat în cap, ar începe vulturii să-mi dea târcoale. Dacă devin Hera, vocile acelea o să fie din ce în ce mai zgomotoase și nu o să pot să scap de ele. Deja nu sunt suficient de bună pentru ele; de fapt, sunt *prea mult* pentru ele. Prea tăcută, prea grasă, prea simplă.

— Încetează.

Dacă spun cuvintele cu voce tare, mă readuc puțin cu picioarele pe pământ.

Insultele acelea nu reprezintă ceea ce cred eu. Am muncit mult să nu le cred. Doar când mă aflu aici și mi se aruncă în față ceea ce consideră Olimpul a fi perfecțiune, își arată colții vocea toxică din anii mei de adolescență.

Respir de cinci ori. Inspir lent. Expir și mai lent.

Când ajung la a cincea respirație, încep să mă simt din nou eu însămi. Ridic capul, dar evit să mă uit la reflecția mea în oglindă. Oglinzile de aici nu spun adevărul, chiar dacă acele minciuni sunt doar în capul meu. E mai bine să le evit cu totul. O ultimă respirație adâncă și mă forțez să părăsesc spațiul relativ sigur al băii, îndreptându-mă din nou către hol.

Sper că mama și Afrodita și-au terminat ciondă-neala sau măcar s-au retras într-un colț al sălii de bal, ca să pot să mă întorc la petrecere fără să fiu atrasă înapoi în drama lor. Nu pot nici să mă ascund în hol până vine vremea să plecăm. Refuz să o las pe Afrodita să creadă că vorbele ei m-au afectat în vreun fel.

Fac doi pași înainte să îmi dau seama că nu sunt singură.

Un bărbat se poticnește pe hol, venind din direcția lifturilor spre mine. Pentru o clipă, mă gândesc să-l ignor și să mă întorc la petrecere, dar asta înseamnă că o să meargă în urma mea. Ca să nu mai zic că suntem doar noi doi aici și nu am cum să mă prefac că nu îl ignor. Nu arată prea bine, nici măcar în lumina asta slabă. Poate că e beat, vine de la o petrecere care a mers prea departe.

Oftând în sinea mea, îmi scot la iveală personalitatea publică și îi zâmbesc, făcându-i un semn discret din mână.

— Ai ajuns mai târziu?

— Cam așa ceva.

Rahat. Știu vocea asta. Mă străduiesc foarte tare să îl evit pe bărbatul căruia îi aparține.

Eros. Fiul Afroditei. *Om bun la toate* al Afroditei.

Îl urmăresc apropiindu-se încet de mine și ieșind din umbră pe măsură ce se apropie. E la fel de frumos ca mama lui. Înalt și blond, deși părul lui e ondulat într-o manieră deosebită, care ar fi interesantă dacă ar încadra orice alt chip. Trăsăturile lui sunt prea masculine să fie numai inocent și *drăguț*. E înalt și are un corp viguros, așa încât costumul lui scump nu reușește să ascundă umerii lați și brațele musculoase. Bărbatul acesta e născut pentru violență și are o față care ar face și o statuie să plângă. E chiar priceput.

Observ o pată pe cămașa lui albă și mijesc ochii.

— E sânge?

Eros se uită în jos și înjură în barbă.

— Credeam că l-am curățat pe tot.

N-are rost să mai analizez afirmația *asta*. Trebuie să plec de aici, repede. Doar că...

— Șchiopătezi.

De fapt, se clatină pe picioare, dar nu fiindcă e beat. Vorbește prea clar ca să fie beat.

— Ba nu, răspunde el cu ușurință.

Minte cu ușurință. Sunt sigură că șchiopătează, iar pe cămașa lui e sânge. Știu ce înseamnă *asta*; a venit direct aici, după ce a comis un act de violență în numele Afroditei. Ultimul lucru pe care îl vreau e să mă bag în treburile *celor doi*.

Și totuși, ezit.

— E sângele tău?

Eros se oprește lângă mine și nu văd nicio emoție în ochii lui albaștri.

— E sângele ultimei fete drăguțe care a pus prea multe întrebări.

PSYCHE

Eros Ambrosia crede că sunt drăguță.

Alung imediat acest gând inutil și prostesc.

— O să mă prefac că a fost o glumă.

Deși ar trebui să știu asta. Nu e nimic mai periculos în Olimp decât să fii o fată drăguță, care poate să o înfurie atât de tare pe Afrodita, încât să-și trimită fiul după ea.

Mai ales o fată drăguță care ar putea să stea în calea planurilor ei de a-și impune propria alegere pentru următoarea Hera.

— Chiar n-a fost.

Nu-mi dau seama dacă Eros vorbește serios sau nu, dar paza bună trece primejdia rea. E clar că nu vrea să vorbească și ar fi o idee proastă să petrec mai mult timp decât ar fi absolut necesar în prezența lui. Deschid gura să găsesc o scuză ca să mă întorc în baie și să mă ascund acolo până pleacă, dar îmi iese altceva printre buze.

— Dacă intri acolo rănit, cineva s-ar putea hotărî să termine treaba. Tu și mama ta aveți destui dușmani în camera aia.

Sigur nu e nevoie să-i aduc eu aminte că orice semn de slăbiciune îi va determina pe dușmanii aceia să se arunce asupra lui precum lupii asupra unui miel.

Eros ridică din sprâncene.

— De ce-ți pasă?

— Nu-mi pasă.

Chiar nu-mi pasă. Sunt doar o fraieră care nu știe când să renunțe. Orice s-ar spune despre Eros, nu a ales el să fie copilul unuia dintre cei Treisprezece, la fel cum nu am ales nici eu.

— Dar nici nu sunt vreo sociopată. Lasă-mă să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

Se întoarce și merge în direcția de unde a venit, înspre lift.

— Eu ți-l ofer oricum.

Corpul meu hotărăște să îl urmeze înainte ca mintea să îl prindă din urmă, așa că picioarele mi se mișcă singure și mă îndepărtează de siguranța relativă oferită de petrecere. Atunci când intru în lift, simt că trec de un punct fără întoarcere. Mi-aș dori să cred că reacționez exagerat, dar reputația lui Eros e bine cunoscută și se spune că ar fi... foarte, foarte violent și foarte, foarte periculos. Îmi împreunez mâinile și mă împotrivesc impulsului de a vorbi verzi și uscate.

Coborâm doar câteva etaje, apoi mă conduce prin niște birouri de sticlă și oțel inoxidabil, către o ușă care se deschide cu ușurință sub mâna lui. Abia după ce închidem ușa îmi dau seama că e o baie foarte elegantă. La fel ca restul Turnului Dodona, e minimalistă, cu podeaua din gresie neagră, câteva cabine, un duș construit într-un colț și trei chiuvete din inox. Lângă ușă văd chiar și o zonă cu niște fotolii ce par tare comode și o măsuță rotundă între ele.

— Pare că știi destul de bine clădirea.

— Mama face des afaceri cu Zeus.

Înghit în sec.

— Erau băi și sus.

Mai aproape de siguranța relativă a petrecerii.

— Aici sunt truse de prim ajutor.

Se apleacă să deschidă unul dintre dulăpioarele de sub chiuvetă și se strâmbă.

Asta mă face să mă pun în mișcare. De asta am venit: să-l ajut, nu să mă uit cum se chinuie.

— Stai jos, până nu cazi din picioare.

Mă miră că nu se opune, ci șchiopătează până la fotolii și se afundă într-unul dintre ele. Ar fi o greșeală să analizez prea mult situația, așa că mă concentrez asupra sarcinii de a-mi da seama cât de rău este rănit, a-l bandaja și a mă întoarce în sala de bal înainte ca mama să trimită o echipă de recuperare după mine.

Având în vedere că ultima dată când una dintre fiicele ei s-a făcut nevăzută de la un eveniment din Turnul Dodona, acea fiică a ajuns să traverseze Râul Styx și să se arunce în brațele lui Hades...

Da, ar fi mai bine să nu lipsesc prea mult.

După cum a spus Eros, găsesc o trusă de prim ajutor în dulăpiorul de sub chiuvetă. O iau, mă întorc pe călcâie și încremenesc.

— Ce faci?

Am vocea sugrumată, dar nu reușesc să mi-o schimb.

Eros se oprește, deși tocmai era în proces de dezbrăcare.

— Ce s-a întâmplat?

Cum adică ce s-a întâmplat? Mă învârt prin aceleași cercuri cu omul ăsta de peste un deceniu, dar nu l-am văzut niciodată altfel decât pus la punct și ferchezuit, strălucind la toate petrecerile. Frumusețea lui e frapantă și aproape *prea* perfectă să fie reală.

Dar acum nu mai pare tocmai perfect.

Nu, e mult prea real. Mi-e imposibil să păstrez în picioare gardul mental pe care l-am construit în jurul lui Eros, ca *playboy periculos*, când își dă jos cămașa și dezvăluie un corp sculptat de zei. Epuizarea de pe chipul lui îl face și mai atrăgător, ceea ce s-ar putea să mi se pară oribil de nedrept mai târziu, dar acum mi se pare că nu e suficient oxigen în cameră și nu pot să respir.

Panică. Asta simt. Panică pură. Nu atracție. Nu *față de el*.

— Te dezbraci.

Sub materialul cămășii, văd că cineva – probabil Eros însuși – a înfășurat niște bandaje în jurul pieptului. Îmi zâmbește fermecător, deși se vede o urmă de tensiune în colțurile gurii.

— Aveam impresia că vrei să mă dezbrac.

— Nu, mersi.

Mi-au ieșit pe gură cuvintele fără să vreau. N-am reușit să mai păstrez aparențele personalității publice pe care mi-am construit-o.

— Toată lumea vrea să mă vadă dezbrăcat.

Deși e ciudat, aroganța lui mă calmează. Respir adânc, apoi încă o dată, și îi arunc genul de privire pe care îl merită replica lui. Mă tachinează. Mă pricep și eu la tachinat. Fac schimb de insulte meșteșugite cu oameni precum Eros de când am împlinit 18 ani.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine? Sau te lauzi? Te rog să fii mai explicit, ca să-mi ajustez reacția așa cum trebuie.

Izbucnește în râs.

— Ești isteată.

— Încerc, mă încrunt eu. Parcă la picior aveai probleme.

— E doar o vânătaie.

Zâmbetul lui devine și mai fermecător.

— Încerci să mă faci să-mi dau jos și pantalonii?

Dacă faptul că stă fără cămașă în fața mea mă face atât de neliniștită, cu siguranță nu aș vrea să-l văd și fără alte articole vestimentare. S-ar putea să iau foc spontan, iar dacă nu mor de rușine pe loc, Eros o să aibă o armă pe care să o folosească împotriva mea.

— Desigur că nu.

Termină de dat jos cămașa de pe el și expiră adânc.

— Păcat.

— Sunt sigură că o supraviețuiești.

Pun trusa pe masă și mă uit la pieptul lui. Unele dintre bandaje s-au desfăcut deja și văd urme roșii acolo unde sângele a intrat în contact cu cămașa. Ce i s-a întâmplat? S-a luat la bătaie cu o tufă de trandafiri?

— Trebuie să-ți pun alte bandaje.

— Cum vrei.

Se lasă pe spate și închide ochii.

Vreau să fac o remarcă usturătoare despre faptul că mă lasă pe mine să fac toată munca, dar îmi rămân în gât cuvintele când desfac bandajele și găsesc...

— Eros, e mult sânge aici.

Nu-mi dau seama cât de grave sunt rănilor, având în vedere cât sânge și câte bandaje se amestecă deasupra lor, dar unele dintre ele încă sângerează.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip, spune el fără să deschidă ochii.

Ceea ce îmi confirmă bănuielile.

Oare celălalt tip încă mai trăiește? Nici nu e nevoie să mai pun întrebarea aceea. Faptul că se află aici înseamnă că a reușit să-și îndeplinească sarcina. Termin de îndepărtat bandajele și mă dau înapoi, ca să-i examinez pieptul. Sunt cel puțin douăsprezece tăieturi.

— Trebuie să le curăț, altfel nu o să stea bandajele.

Face un semn din mână. Mi-a dat permisiunea.

Nici nu mai gândesc, în timp ce mă ridic și caut pe sub chiuvetă, până găsesc un coș cu prosoape curate. Ud două dintre ele, apoi le iau și pe cele uscate ca să încerc să curăț mare parte din sânge. Durează câteva minute până când reușesc să îl curăț bine.

Tot atunci îmi dau seama că practic îl spăl pe Eros Ambrosia cu prosoape umede.

Mă dau înapoi dintr-odată.

— Eros, unele dintre ele trebuie să fie cusute.

Nu arată la fel de rău ca înainte să le curăț, dar nu sunt doctor. Sunt sigură că are un medic personal angajat, la fel ca toate casele celor Treisprezece. Nu înțeleg de ce nu l-a sunat, în loc să încerce să apară așa la petrecerea asta afurisită.

— N-am nimic. Rezist până la sfârșitul nopții.

— Doar nu vorbești serios, mă încrunt la el. E mai important să participi la o *petrecere* decât să găsești un doctor și să-ți tratezi rănilor?

— Știi mai bine decât oricine de ce trebuie să o fac.

Spunând acestea, deschide în sfârșit ochii. Par mai albaștri decât înainte și au o expresie ciudată. Probabil din cauza durerii, fiindcă nu se poate ca Eros Ambrosia, fiul Afroditei, să se uite la *mine* cu dorință.

Deși nu vreau, privirea mi se îndreaptă către gura lui. Are o gură foarte frumoasă, iar buzele îi sunt curbate și senzuale. Păcat că e un criminal sângeros.

Ca să-mi distrag atenția de la aceste gânduri prostești, mă ridic și mă îndrept spre chiuvetă. Simt că fug de el, dar nu vreau decât să-mi spăl sângele de pe mâini. Arunc o privire spre oglindă și mă opresc. Se uită la mine cu o expresie stranie pe chip. Nu e vorba de dorința pe care m-am convins deja că mi-am imaginat-o. Nu, Eros se

uită la mine de parcă nu m-a mai văzut niciodată sau de parcă i-aș fi depășit așteptările.

Dar nu poate fi adevărat. Nu contează că am frecventat aceleași petreceri și aceleași săli de bal și aceleași evenimente ca bărbatul acesta în ultimii zece ani; nu există niciun motiv pentru care Eros să se fi gândit vreodată la mine. Eu cu siguranță nu petrec prea mult timp gândindu-mă la el. O fi el superb, chiar și pentru Olimp, și fără cusur, că ar merita să i se pună fața pe toate afișele cu reclame, dacă ar vrea o astfel de carieră, dar Eros e și *periculos*.

Îmi usuc mâinile și mă duc să mă așez pe fotoliul din fața lui. Nu știu de ce, dar acum că nu mai e atâta sânge între noi, pare o atmosferă mai intimă. Alung gândul acesta și încep să-l bandajez. Aproape că mă aștept să-mi împingă mâinile și să o facă singur, dar rămâne nemișcat, de parcă nici n-ar mai respira, în timp ce înfășor, cu grijă, bandaj după bandaj. Sunt aproape douăsprezece răni și, în ciuda afirmației mele că ar trebui să meargă la un doctor, majoritatea dintre ele sunt destul de mici, așa că nu mai sângerează acum.

— Te pricepi.

Are vocea plină de nuanțe. Nu-mi dau seama dacă mă acuză sau doar face o remarcă.

Aleg să cred că e sincer.

— Am crescut la o fermă.

Oarecum. Da, teoretic era o fermă, dar nu e ceea ce își imaginează oamenii atunci când se gândesc la așa-numita viață la țară. Nu aveam o căsuță pitorească, cu un hambar vopsit în roșu. Poate că mama și-a sporit averea prin cele trei căsnicii ale ei, dar a luat-o de zero. Stăteam într-o fermă industrială, iar organizarea ei reflecta asta.

Buzele i se arcuiesc și îi pâlپâie o luminiță în ochi.

— Se înjunghie lumea des pe la fermă?

— Deci recunoști că ai fost înjunghiat.

Acum zâmbește de-a dreptul, deși durerea încă e evidentă pe chipul lui.

— Nu recunosc nimic.

— Bineînțeles că nu.

Îmi dau seama că stau prea aproape de el și mă dau repede înapoi, ducându-mă la chiuvetă să mă spăl din nou pe mâini.

— Dar, ca să-ți răspund la întrebare, atunci când există diverse mașinării mari, ca să nu mai spun de diferețele animale cărora nu le plac oamenii nesăbuiți, au loc tot felul de răni.

Mai ales atunci când ai surori aventuroase, ca ale mele. Nu că aș avea de gând să-i spun asta lui *Eros*. Interacțiunea dintre noi a fost deja prea intimă și prea ciudată.

— Trebuie să mă duc înapoi la petrecere.

— Psyche.

Așteaptă până mă întorc cu fața spre el. O clipă, nu mai pare deloc prădătorul încrezător în sine, pe care m-am străduit atâta timp să îl evit. E un bărbat simplu, obosit și plin de dureri. *Eros* își atinge unul dintre bandajele de pe piept.

— De ce l-ai ajutat pe monstrul preferat al Afroditei?

— Până și monștrii au nevoie de ajutor uneori, *Eros*.

Ar trebui să las lucrurile așa, dar întrebarea lui a sunat neașteptat de vulnerabil, așa că simt nevoia să îl alin cumva. Măcar puțin.

— Oricum, tu nu ești un monstru. Nu văd solzi sau colți la tine.

— Monștrii sunt de toate felurile și de toate dimensiunile, Psyche. Ar trebui să știi deja asta, din moment ce locuiești în Olimp.

Începe să își încheie nasturii de la cămașă, dar îi tremură mâinile atât de tare, încât nu reușește.

Mă mișc înainte să conștientizez de ce e o idee proastă.

— Lasă-mă pe mine.

Mă aplec și îi închei nasturii cu grijă. Degetele mele îi ating pieptul gol de câteva ori, și sunt sigură că îmi imaginez cum îi șuieră respirația ca reacție la atingerea mea. Nu, a fost din cauza durerii. Atâta tot. Eros nu reacționează la atingerea *mea*. Îmi țin respirația în timp ce îi închei ultimul nasture și mă îndepărtez.

— Gata.

Se ridică în picioare. Mă uit atentă la el și pare mai stabil decât era mai devreme. Eros își trage sacoul pe el și își încheie nasturii, ascunzând mare parte din petele de sânge.

— Mersi.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Oricine ar fi făcut la fel.

— Ba nu, spune el, clătinând încet din cap. Chiar nu ar fi făcut-o oricine.

Nu-mi dă ocazia să răspund. Îmi face semn spre ușă.

— Hai să mergem. Urcă fără mine; trebuie să găsesc o cămașă de schimb, spune el, ezitând. N-ar fi bine să fim văzuți întorcându-ne la petrecere împreună.

Chiar nu ar fi bine deloc. Bârfitorii din Olimp ar avea despre ce vorbi, iar Afrodita și Demetra și-ar ieși din minți dacă ar afla. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu asociată în vreun fel cu Eros.

— Bineînțeles.

Când ieșim pe hol, Eros mă atinge cu mâna pe spate. Contactul acela mă străbate ca un fulger. Mă împiedic și el reacționează repede, prinzându-mă de cot și ajutându-mă să nu fac cunoștință cu podeaua.

— Ești bine?

— Da, reușesc să îngaim, fără să mă uit la el.

Nu pot să mă uit la el.

A fost destul de greu să ignor scânteia nefericită dintre noi în timp ce îl bandajam. Nu-mi place să mă gândesc la ce șanse am acum, când suntem atât de apropiați, iar el ține o mână pe spatele meu și pe cealaltă în jurul cotului meu. E clar că nu ar trebui să...

Îmi ridic privirea, Eros se uită în jos și – zeilor! – suntem atât de aproape. E o greșeală. În orice clipă, o să mă retrag câțiva pași în spate și o să pun o distanță respectabilă între noi, și o să fie ca și cum această interacțiune bizară nu s-ar fi întâmplat niciodată. În... orice... clipă...

O lumină puternică mă face să închid ochii. Mă îndepărtez brusc de Eros și clipeșc rapid. Vai, nu. *Nu, nu, nu.* Nu se întâmplă asta.

Doar că se întâmplă. Încep să-mi recapăt treptat vederea și nu mai am nicio speranță că pot să mă prefac că s-a spart un bec pe hol. Un bărbat scund, cu părul roșcat și un aparat de fotografiat în mână stă la câțiva metri mai în față. Rânjește la noi.

— Știam eu că v-am văzut urcând împreună în lift. Psyche, vrei să-mi spui ce făceai pe ascuns, singură cu Eros Ambrosia, departe de petrecerea lui Zeus?

Eros face un pas amenințător spre fotograf, dar îl prind de braț și mă străduiesc să zâmbesc.

— Doar vorbeam ca între prieteni.

Bărbatul nu se lasă intimidat.

— De aceea are Eros nasturii de la cămașă încheiați greșit? Iar în poză pare că sunteți pe punctul să vă sărutați.

Pleacă înainte să apuc să formulez un răspuns care să aibă sens.

— Am încurcat-o, șuier eu.

Eros înjură mai creativ decât aş putea eu să o fac.

— Cam așa ceva.

Știu ce o să se întâmple. Până mâine-dimineată, pozele cu mine și Eros vor apărea pe toate site-urile de bârfe, iar oamenii o să înceapă să facă tot soiul de teorii despre *relația noastră interzisă*. Parcă văd deja titlurile.

Cuplul căruia nu îi este scris să fie împreună!

Ce vor crede Demetra și Afrodita despre relația secretă dintre copiii lor?

Ce să mai vorbim de ieșit din minți? Mama o să mă omoare de-a dreptul.